

„Lahjoituksia yleishyödyllisiin ja valistustarkoituksiin.“

Otsakkeen sanat saa verrattain usein nähdä päivälehtien palstoilla, varsinkin alkuvuodesta, jolloin pankit, teollisuuslaitokset ja muut yhtiöt sekä liikkeet jakelevat voittovarojaan. Mutta näkee ne muulloinkin. Milloin on joku manan maajoille muuttanut kansalainen jälkisaadöksessään määrännyt lahjoituksia tehtäväksi, milloin taas yksityisen henkilön tai liikkeen jokin merkkipäivä on lahjoituksen aiheuttanut. Valtiovarojen käyttämisestä puheenalaisiin tarkoituksiin emme tässä mitään mainitse — uutiset niistä ovat tietysti aivanpa jokapäiväisiä.

Useana vuotena on allekirj. koettanut panna merkille, mitä kaikkia toimintaloja ja pyrintöjä on sisältynyt niihin „yleishyödyllisiin ja valistustarkoituksiin”, joiden hyväksi lahjoituksia on tehty. Tila ei myönnä kaikkien niiden luettelemista; sen sijaan nimeän yhden pyrinnön, yhden aatteen, joka niistä säännöllisesti näyttää olevan poissa. Se on eläinsuojelus. Ylen harvoin sitä muistetaan, vuosikausiin sitä

ei mainita yleishyödyllisen eikä sivistystarkoitusten joukossa. Ehkä sitä ei pidetä niihin kuuluvana? Kuitenkin kaikin se ansaitsee täydellä syyllä tulla niihin luetuksi.

Eläinsuojelus tahtoo istuttaa ihmiseen oikeudentuntoa heikompia kohtaan, opettaa oikein kohtelemaan „ihmisen mykkiä velipuolia”, eläimiä, neuvoa ihmistä ymmärtämään oikea asemansa luomakunnan herrana. Eikö se ole valistustyötä sanan todellisessa merkityksessä!?

Että valistustyö sellaisenaan on yleishyödyllistä, se tajuttanee, mutta sen lisäksi tahdon tästä eläinsuojelustyön yleishyödyllisyydestä esittää jonkun esimerkin.

Suomen Eläinsuojelusyhdistys osti alkuaikoinaan kanantappokoneen ja asetti sen Helsingin torille yleisön käytettäväksi. Se oli ehdottomasti yleishyödyllinen laite, se kun ei ainoastaan tuottanut kannelle pikaista, mahdollisimman tuskatonta loppua, vaan vielä esti lapset ja muut näkemästä kanan kaulan poikkivääntämistä tai tylsällä puukolla katkaisemista. Se oli verrattain kalliskin laite, ja olisipa yhdistys sitä varten tarvinnut pienen lahjoituksen, mutta hallituksellakaan ei ollut rahaa siihen antaa.

Vieläkin muutama todiste eläinsuojelus-

työn yleishyödyllisyydestä ja laajakantoisuudesta.

Ajatelkaamme ensiksikin perhostoukkaa, joka kahdeksan kuukauden aikana retkeilee nautaeläinten ruumiissa. Tällä ajalla vähenee lehmän tuotanto tuntuvasti, lihan arvo samoin, ja vuotaan ilmestyä läpiä, jotka suuresti alentavat sen hintaa. Toukkain tuottamat vauriot lasketaan meillä tavallisissa oloissa n. 5 miljoonaksi markaksi. Niiden hävittämisen siis varmasti voinee katsoa olevan yleishyödyllistä työtä. Sitä työtä tekee voimiensa mukaan eläinsuojelusväki.

Takatalvivarastojen perustaminen, eläintenkotirohtolain sijoittaminen harvaan-asutuille seuduille y.m.s. eläinsuojeluaatteen ajajain toimenpiteet ovat ehdottomasti myös yleishyödyllisiä.

Mutta miksipä jatkaa luettelo! Tarcoitus oli vain todistaa, että eläinsuojelustyö on valistustyötä, on yleishyödyllistä työtä, ja siihen tarkoitukseen nämäkin esimerkit riittänevät. Mutta samalla on myös tullut todistetuksi, että eläinsuojelustyö kuuluu niihin, joita sie-tää lahjoituksilla muistaa. Sillä se on — ikävä kyllä — sekin sellaista työtä, jota ei käy varoitta tekeminen!

Moniin niistä kysymyksistä, joiden ratkaisuun esim. Suomen Eläinsuojelusyh-

distys on koettanut pyrkiä, on ulkomailla hallitusten taholta kiinnitetty huomiota ja jaettu vuosittain suuriakin summia niiden saattamiseksi hyvään tulokseen. Ei niin Suomessa. Täällä eivät varat siihen riitä — sehän on tullut milteipä iskusanaksi. Tosinhan on avustusta silloin tällöin saatu, mutta niin pienessä määrin, että mitään perinpohjaisia toimenpiteitä ei ole voitu ajatellakaan, vaan on aina täytynyt tyytyä vain kaikkein kipeimpään kohtien korjaamiseen.

Yhä vielä on paljon epäkohtia, jotka vaativat eläinsuojelustyötä. Kansallislautemme järkiperäinen hoito vaatii tämänkin tärkeän tekijän huomioonottamista. Siihen pannut varat totisesti tuottavat moninkertaisesti korkonsa.

Niinpä allekirjoittanut rohkeneekin vedota yleiseen uhrautuvaisuuteen eläinsuojelutyön hyväksi. Saisiko toivoa, että kun yleishyödyllisiin ja sivistystarkoituksiin tehdään lahjoituksia, silloin muistettaisiin myöskin eläinsuojelutyötä? Koettaahan tämä työ olla portaana sille korkeammalle tasolle, jota kohti ihmishengen kaipaus suuntautuu.

T. K. Forstén.